

Punaparran päivä Karmeita manailuja päästellen loi Punaparta kiukkuisia katseita miehistöönsä. Hänen toista silmäänsä peitti likaisenharmaa nahkalappu, mutta toinen taivaansininen silmä tuijotti miehiä sitäkin julmempana. Heistä ainoastaan Frank Koukkukäsi rohkeni nyt katsoa päällikköään, toiset vain painoivat luimistellen päänsä alas. "Uljas laivamme yhä rapistuu miehet!" kiljui Punaparta. "Näin huonossa kunnossa ei Kiitävä Hai voi lähteä merelle, teidän...ööh...siis meidän on laitettava hösseliksi jotta pääsemme pian jälleen rosvoilemaan aarrelaivoja." Hän liikehti levottomasti puisella kannella, potkaisten välillä kuuluvasti aluksen sivulautoihin. Lyhyenlöntä olemus ja kuluneet vaatteet, päässä keikkuvan risaisen hieman liian suuren hatun kera, eivät antaneet kuvaa kovinkaan menestyksekkäästä tai pelottavasta merirosvokapteenista. Punaparta veti esiin vanhan miekkansa, ja tarkasteli sitä mietteissään. "Aseemme alkavat vanhentua", hän puhui itsekseen. "Miekat ovat kuluneet, ja pistoolit ruostuvat piloille." Hän osoitti miekallaan miehiä ja kivahti: "Koukkukäsi, sinä olet perämies ja katsot että hommat alkavat nyt sujua reippaammin. Kaikki laitojen vuotokohdat on tilkittävä tervatulla hampulla ja huolellisesti. Niin, ja rommin lipittely loppuu myös kunnes Hai on merikelpoinen." Rommikiellosta kuuleminen aiheutti heti miehistössä jalkojen levottomuutta, ja pientä supinaa jonka Punapartakin noteerasi. Laiha ja näppynaamainen Koukkukäsi katseli levottomana miehistön jäseniä, käänsi sitten ruman naamansa Punapartaan päin, ja takkuista hiuskuontalooan haroen mutisi alistuneella äänellä: "Aiai söör...siis herra kipparikapteeni, selvähän se...tuota...ettei rommia lipitellä..." "Ööh...no päivällä ryypiskelyä nyt ainakin vähennetään", Punaparran oli lievennettävä jo määräystään kapinan pelossa. "Aamullahan tietysti tarvitsee kunnon tujauksen... tai no kaksikin että karisee unet silmistä", sitten hän korotti ääntään: "Mutta seuraava sitten vasta iltapäivällä, että saadaan jotain aikaankin, kautta...kautta partani niin." Miehistön suunnalta kuului vaimea huokaus, ja Koukkukäsikin väänsi suutaan hiukan hymyntapaiseen. "Just niin oon minäkin aatellu joo", hän sanoi iloisemmalla äänellä. "Että kunnon aamumoukut kun otetaan niin hommatki maistuu kapu." "Niin, onhan se rommi hyvää ja ihan tarpeen täällä kuumetautien saarella", myönteli Punaparta. "No nyt käynte tuolta isosta kuvernöörin varastosta hakemassa reilusti sitä hamppua ja tervaa, minä taas lähden Nauravan Marian kanttiinini sopimaan muonasta ja juomasta, siis kaikesta mitä tarvitsemme Hain noin kolmen viikon purjehdukselle. Muuhun meillä ei ole varaa, viime saaliin kulta on sitten melkein käytetty." Enempää neuvottelematta Koukkukäsi otti mukaansa kaksi matruusua, eli Hain koko muun miehistön, ja he lähtivät saapastelemaan kohti lähellä sijaitsevaa varastoa. Kun taas kapteeni Punaparta suuntasi varaston vieressä olevaan kanttiinini, jonka omisti rempseä, uhkea ja hiukan pelottavakin...Naurava Maria. Nainen jota kaikkien meri- ja muidenkin rosvojen ja seikkailijoiden oli väkisinkin kunnioitettava, jopa kuvernööri otti Marian erittäin vakavasti tiesi Punaparta. Juuri mitään saarta koskevia päätöksiä ei tehty etteikö niissä olisi huomioitu myös Marian mielipidettä. Myöhemmin samana iltana, kun Maapallon pyörimisliikkeestä johtuen aurinkomme alkoi häviämään hiljakseen näkyvistä, olivat kaikki neljä piraattia raataneet itsensä väsyksiin Kiitävän Hain ympärillä. He katselivatkin tyytyväisinä työnsä jälkeä, ja lähtivät sitten yhdessätuumin Nauravan Marian kanttiinini iltarommille. Eikähän siinä sitten kauaa mennytkään, heidän jo istuessa Marian hymyillen täyttämät rommimukit käsissään. Hurjien merirosvojen tyytyväisyyttä ei haitannut pätäkääkään vaikka rommi olikin oudon vaaleata ja harmaata, eikä sen kaakaomaisessa maussa tuntunut alkoholi kirpaisevan ollenkaan. Mukien tyhjennyttyä pohjia myöten komensi Maria lempeästi molemmat matruusit matkalle heidän omiin majataloihinsa. Myös Koukkukäsi ja Punaparta saivat käskyn pesulle ja yhteiseen huoneeseensa levolle. Punaparta makasi tutulla patjallaan, ja kuuli viereisestä punkasta nuoremman veljensä rauhallisen hengityksen, huomenna olisi Koukkukäden vuoro

olla kapteenina. Häntä jännitti hiukan, kuvernööri palaisi pian myöhäisestä työvuorostaan, ja huomaisi kyllä oudonvärisen leikkimökin pihassa. Ja varmaan huomenna huomaisi myös varastosta, tai siis autotallista, otetun pari rullaa maalarinteippiä sekä purkin mustaa maalia.